

ע"פ 1287/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 1287/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט א' שהם

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 20.1.2014 בתפ"ח 14143-08-12 שניתן על ידי
כבוד השופטים: צ' סגל - שופט בכיר, מ' דרורי - סג"נ
וב' צ' גרינברגר

תאריך הישיבה: י"ג באב התשע"ה (29.7.2015)

בשם המערער: עו"ד אלון אייזנברג

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט הבכיר צ' סגל, סגן הנשיאה מ' דרורי והשופט ב' צ' גרינברגר) בתפ"ח 14143-08-12 מיום 20.1.2014, במסגרתו הושת על המערער עונש של תשע שנות מאסר בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת מין מסוג פשע; ארבעה חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו כל עבירת איומים; ופיצוי למתלוננת בסכום של 40,000 ש"ח.

כתב האישום

2. המערער הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק, בצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק, ובנסיבות סעיף 345(ב)(4) לחוק; מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב) לחוק, בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק ובצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במחצית הראשונה של שנת 2012, נרקמו יחסי חברות בין המערער, תושב ירושלים באותה עת, והמתלוננת, תושבת צפת. ביום 16.4.2012 המערער והמתלוננת שהיו אז בגילאים 21 ו-15 בהתאמה, נפגשו בדירתו של המערער בירושלים. בסמוך לשעה 2:00 בלילה, לאחר ששהו יחד מספר שעות בדירה, נטל המערער אולר ודרש מהמתלוננת להתפשט. המתלוננת סירבה והתרחקה מהמערער. או אז תפס המערער בצווארה, קירב את האולר לחולצתה ואמר לה כי יקרע את חולצתה ואת כל בגדיה. בלית ברירה פשטה המתלוננת את חולצתה. בשלב זה פשט המערער את בגדיו ונותר עם תחתונים לגופו. לאחר מכן הוא נטל סכין מטבח גדולה וקירב אותה לרגלה של המתלוננת אשר נאלצה להסכים לפשוט את מכנסיה.

4. במהלך ההתרחשויות המתוארות לעיל, ביקשה המתלוננת מהמערער שיחדל ממעשיו ואף איימה כי תצעק לעזרה. בתגובה הוא הכאיב לה ואמר לה: "אם תעזי לצעוק, את תצטערי". כמו כן, צילם המערער את המתלוננת באמצעות מכשיר הטלפון שלו כשהיא לבושה בגופייה בלבד. לאחר מכן, הרים המערער את המתלוננת ונשא אותה לחדרו, תוך שהוא סוגר את דלת החדר מאחוריו ומצמיד לה מזוודה גדולה וכבדה. המערער פשט את תחתוניו, השכיב את המתלוננת בכוח על מיטתו ודרש ממנה לבצע בו מין אוראלי. כאשר המתלוננת סירבה לדרישתו הוא התיישב על גופה תוך שהוא תופס בכוח את שתי ידיה מעל לראשה. בתנוחה זו הכניס המערער בכוח את איבר מינו לפיה של המתלוננת עד אשר בא על סיפוקו בתוך פיה. המתלוננת ירקה את זרע המערער והלכה לצחצח את שיניה במקלחת ושם אחז אותה המערער בתנועת חניקה.

5. לאחר מכן, ישבה המתלוננת על ספה בסלון וסירבה לדבר עם המערער שביקש ממנה סליחה, אמר לה שהוא אוהב אותה והראה לה סרטונים במחשב כדי לפייסה. כעבור שעתיים, התנפל המערער על המתלוננת בשנית והחדיר בכוח את איבר מינו לתוך פיה. המתלוננת ניסתה להרחיק את פניה והתחננה בפניו שיפסיק את מעשיו. בתגובה איים עליה המערער כי אם לא תבצע בו מין אוראלי הוא "יעלים אותה", והמשיך במעשיו עד שבא על סיפוקו בפעם השנייה. בסמוך לשעה 06:30 הרים המערער את המתלוננת בכוח לחדרו, אחז בכוח בידיה ודרש ממנה לבצע בו מין אוראלי. המתלוננת אמרה לו כי לא יעז לעשות זאת שוב וניסתה לחמוק ממנו. בתגובה תפס המערער את פניה של המתלוננת בכוח רב, החדיר את איבר מינו לפיה ולא חדל עד שבא על סיפוקו. לאחר מכן המתלוננת ביקשה לעזוב את הדירה אך המערער סירב ואמר לה שהוא הולך לישון ושתמתין עד שיתעורר. המתלוננת פחדה להמרות את פיו של

המערער והמתינה בסלון דירתו. לאחר שהמערער התעורר נסעו השניים לתחנה המרכזית בירושלים ושם נפרדו דרכיהם. מעשים אלו של המערער גרמו למתלוננת כאבים פיזיים ופגיעה נפשית קשה ביותר.

6. בעקבות המעשים שביצע בה, המתלוננת ניתקה את קשריה עם המערער. הוא מצדו, המשיך להתקשר אליה ולאיים עליה כי אם תתלונן למשטרה "תצטער על כך כל החיים". כמו כן, הוא ביקש שלא תתלונן עליו כדי ש"לא תהרוס לו את החיים".

גזר הדין של בית המשפט המחוזי

7. ביום 20.5.2013 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות שיוחסו לו, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, וביום 20.1.2014 גזר עליו את העונש האמור בפסקה 1 לעיל. בית המשפט המחוזי דן ראשית בשאלה המקדמית - האם העבירות שביצע המערער מהוות אירוע אחד או שמא מספר אירועים, בהתאם להגדרתו של סעיף 40 לחוק העונשין. בית המשפט הכריע כי מדובר באירוע אחד המחייב ענישה אחת. לאחר מכן, עמד בית המשפט המחוזי על הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה: הפגיעה בחירותה, בגופה, בביטחונה, בנפשה ובכבודה של המתלוננת; פגיעה וניצול של החלש בחברה; פגיעה במעמדן של נשים כ"אדם" ולא כ"חפץ" המשמש מקור לסיפוק צרכים ודחפים; ופגיעה בערך של תחושת הביטחון והיכולת לתת אמון בבני אדם. בית המשפט המחוזי קבע, כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא קשה ביותר.

8. במסגרת קביעת מתחם העונש עמד בית המשפט המחוזי על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לחומרה שקל בית המשפט המחוזי מספר נסיבות, וביניהן: הנזק החמור שנגרם למתלוננת; העובדה כי המערער הכיר את המתלוננת וידע כי מדובר בקטינה בעלת סיפור חיים מורכב וטראגי; העובדה כי המערער ניצל את חברותו עם המתלוננת ואת האמון שרחשה לו; השימוש שעשה המערער בכוחו הפיזי כדי להכניע את המתלוננת; והשימוש שעשה בסכין כדי להפחיד ולאיים על המתלוננת. לקולה שקל בית המשפט המחוזי את טענת המערער כי נפל בצעירותו קורבן לפגיעות מיניות. עם זאת, קבע בית המשפט המחוזי כי נסיבה זו אינה מצדיקה הקלה משמעותית שכן לא הוכח שהמערער אכן סבל בעברו מהתעללות מינית, וממילא אין קשר ישיר בין עברו לבין מעשיו. בנוסף, עמד בית המשפט המחוזי על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מן הסוג שביצע המערער, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין חמש לשתיים עשרה שנות מאסר בפועל.

9. על מנת לקבוע את העונש המתאים למערער, בית המשפט המחוזי לקח בחשבון מספר נסיבות לקולה, וביניהן: גילו הצעיר של המערער ומידת הפגיעה של העונש בו; הודאתו של המערער בעבירות המיוחסות לו והעובדה שנטל אחריות חלקית על מעשיו; שירותו הצבאי המלא; הקשיים המשפחתיים שחווה; המעשים המיניים שנכפו עליו, לכאורה; והעובדה שהוא נעדר כל עבר פלילי. עם זאת, בית המשפט המחוזי ציין את העובדה, כי המערער לא לקח אחריות באופן מלא על מעשיו, והודה רק לאחר שהמתלוננת נאלצה להגיע לבית המשפט ולהעיד. בנוסף, בית המשפט מצא כי יש מקום להחמיר בעונשו של המערער משיקולים של הרתעה אישית, נוכח נטילת האחריות החלקית מצדו, והעובדה כי לא הביע נכונות להשתלב בתוכנית שיקומית כלשהי. כמו כן נקבע, כי מקרה זה מצדיק ענישה מחמירה גם לשם הרתעת הרבים. בית המשפט המחוזי לא מצא מקום לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם שקבע בשל שיקולי שיקום, שכן לא מצא כי מתקיים בעניינו של המערער שיקום ממשי או התאמה עתידית לאפיק שיקומי. נוכח כל האמור, בית המשפט המחוזי גזר את עונשו של המערער, כאמור בפסקה 1 לעיל. מכאן הערער שלפנינו.

10. המערער טוען בערעורו כי בית המשפט המחוזי שגה בגזירת דינו והטיל עליו עונש חורג מעבר לעונש הראוי לאור נסיבות העניין ולאור כל העובדות והשיקולים הרלבנטיים. המערער סבור, כי היה מקום לזקוף לזכותו במידה ניכרת יותר את נסיבותיו האישיות וביניהן, גילו הצעיר; היותו נעדר עבר פלילי; העובדה כי משפחת מוצאו היא משפחה קשת יום וברוכת ילדים; רמת האינטליגנציה שלו אשר נטען לגביה שהיא גבולית-נמוכה; והניצול המיני שחווה בשנות צעירותו. כמו כן, המערער גורס, כי יש להפחית בעונשו נוכח העובדה שהמעשים שביצע במתלוננת היו "העתקה" של הפגיעה המינית שחווה בעצמו בשנות צעירותו. בנוסף המערער טוען, כי מאז מאסרו הוא עובר תהליך של שינוי ולקייחת אחריות ועושה מאמצים להשתלב בטיפול ייעודי לעברייני מין. לבסוף, המערער סבור כי יש להפחית גם את גובה הפיצוי שנגזר עליו לשלם למתלוננת, נוכח מצבו הכלכלי החמור והיעדר יכולתו לשלמו.

11. מנגד, טוענת המשיבה כי יש לדחות את הערעור. לשיטתה, העונש שנגזר על המערער ראוי ומתחשב דיו בנסיבות לקולה. המשיבה סבורה כי העונש שגזר בית המשפט המחוזי על המערער, הן לעניין המאסר והן לעניין הפיצוי למתלוננת, תואם את מדיניות הענישה הנהוגה במקרים קודמים ואינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור. המשיבה עמדה על כך שהודאתו של המערער נעשתה בשלב מתקדם בהליך ולאחר עדות המתלוננת, כך שלא נחסך זמן שיפוטי ניכר ולא הופחת סבלה של המתלוננת. בנוסף טוענת המשיבה, כי מעשיו של המערער אינם מהווים "שעתוק" של הניצול המיני שחווה, לכאורה, בצעירותו שכן בעבירות שביצע נוסף אלמנט של שימוש בכוח ובנשק קר, אשר לא התקיים בהיותו קורבן לניצול מיני. כמו כן, המשיבה מציינת כי רמת מסוכנותו של המערער, כפי שעולה מהערכת המסוכנות, היא בינונית-גבוהה, ומדגישה ששיקול זה מאפשר אף לחרוג לחומרה ממתחם העונש שנקבע.

הערכת מסוכנות ותסקיר משלים

12. ביום 6.5.2015 הוגשה הערכת מסוכנות עדכנית של המערער, לפיה רמת מסוכנותו גבוהה מזו שדווחה בהערכת המסוכנות הראשונה אשר הוגשה כשנה וחצי קודם לכן. הערכת המסוכנות העדכנית מציינת כי למערער צרכים טיפוליים מגוונים וכי הוא אינו בשל עדיין לטיפול ייעודי בעברייני מין. עוד עולה ממנה, כי המערער עודנו מודה בעבירות שביצע באופן חלקי ושטחי בלבד, ומשתדל להציג תמונה של קיום יחסי מין מרצונה החופשי של המתלוננת. כמו כן, הערכת המסוכנות מעריכה כי המערער לא הפיק תועלת מעצם הרשתת או מהניסיונות להתערבות טיפולית שעבר עד כה. מתסקיר שירות המבחן המשלים בעניינו של המערער, שהוגש ביום 27.7.2015, עולה כי המערער השתלב בתחילת מאסרו בטיפול ממוקד בטרואמה שנמשך חצי שנה, ולאחרונה השתלב בקבוצה טיפולית פסיכו-חינוכית לעברייני מין.

דיון והכרעה

13. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים, גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014)). לאחר עיון

בגזר דינו של בית המשפט המחוזי ובנימוקי הערעור ולאחר שמיעת הצדדים לפנינו, אנו סבורים, כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים המצדיקים התערבות, כפי שיובהר להלן.

14. בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות מין ועל הצורך להחמיר בעונשם של מבצעי עבירות אלה:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה" (ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14(11.8.2008); ע"פ 3203/13 מדינת ישראל נ' פלוני (20.11.2013)).

דברים אלו נכונים אף ביתר שאת במקרים בהם בוצעו העבירות בקטינים (ראו: ע"פ 677/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2009)). כבר נפסק כי בעת גזירת העונש בגין עבירות מין שבוצעו בקטינים, עדיפים שיקולי גמול והרתעה על פני נסיבותיו האישיות של העבריין (ראו: ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (5.6.2013)).

15. המעשים שביצע המערער הם חמורים ביותר ומצדיקים ענישה משמעותית משיקולי הרתעה, גמול והגנה על שלום הציבור. המערער כפה את עצמו על המתלוננת בצורה אלימה וברוטאלית תוך ניצול קשרי החברות שיצר עמה והאמון שרחשה לו. המערער לא חס על המתלוננת הקטינה ולא שעה לתחינותיה כי יחדל ממעשיו, וביצע בה שורה של מעשי סדום ומעשים מגונים מכאיבים ומשפילים, במשך לילה שלם. מתסקיר נפגעת העבירה עולה כי המתלוננת חוותה פגיעה מינית קשה ביותר החורגת מעבר לפגיעה מינית רגילה, שכן המערער היה חבר שלה וניצל את פגיעותה. המתלוננת אף סובלת מדיכאון, מחשבות אובדניות, קשיי שינה, ירידה בריכוז ובליומדים ופגיעה חברתית. המערער מצדו אינו נוטל אחריות מלאה למעשיו ונוטה, לפי הערכת המסוכנות העדכנית, להציג גם כיום את מעשיו החמורים כיחסי מין שנעשו בהסכמה. כל אלו מצדיקים השתת עונש חמור ומשמעותי בדמותו של העונש אשר הטיל בית המשפט המחוזי.

16. איננו מקבלים את הטענה כי חומרת עונשו של המערער אינה תואמת פסיקות קודמות רלבנטיות. בית המשפט המחוזי ציין מספר מקרים בעלי מאפיינים משותפים בהם נגזר עונש דומה לזה שנגזר בעניינו של המערער. נסיבות המקרה הן חמורות, ואנו סבורים כי בעטיין – גובה העונש שנקבע בעניין המערער הוא הולם. עיון בפסיקתו של בית משפט זה מלמד אף הוא כי בית המשפט המחוזי לא חרג ממדיניות הענישה המקובלת. כך למשל במקרה בו הורשע אדם בביצוע מעשה סדום תוך כדי איומים בסכין, החמיר בית משפט זה בעונש שנגזר עליו בבית המשפט המחוזי, והעלה אותו משש שנות מאסר לשמונה שנות מאסר (ע"פ 7867/11 מדינת ישראל נ' פלוני (16.9.2013) (להלן: עניין פלוני)). בעניין פלוני אמנם המשיב היה בעל עבר פלילי בעבירות מין, אך המתלוננת שם הייתה בגירה ודובר היה בעבירה אחת ולא בריבוי עבירות כבעניינו.

17. גם דין טענת המערער לפיה לא ניתן משקל מספק לנסיבות המקרה ולנסיבותיו האישיות – להידחות. גזר דינו של בית המשפט המחוזי מפורט, לאורכו הוא מונה את כלל הנסיבות הקשורות ושאין קשורות בביצוע העבירה, תוך מתן דגש רב לנסיבותיו האישיות של המערער. לחומרה נשקלה העובדה שלא נטל אחריות מלאה על מעשיו ולקולה נשקלו

גילו הצעיר; שירותו הצבאי המלא; העדר עברו הפלילי; והניצול המיני שחווה בעברו. בית המשפט המחוזי שקל היטב נסיבות אלה והוסיף להן שיקולים של הרתעת היחיד והרבים והגנה על שלום הציבור. נוכח כל השיקולים הללו, גזר בית המשפט את עונשו של המערער בחלקו העליון של מתחם הענישה ההולם, אך קרוב יותר לאמצע המתחם מאשר לרף העליון שלו. קביעה זו מבטאת התייחסות סבירה ומספקת לנסיבות העומדות לזכותו של המערער.

18. הטיעון העיקרי עליו חזר המערער בנימוקי הערעור ובדיון לפנינו נגע לניצול המיני שחווה לטענתו בצעירותו, ולהשפעה שהייתה לאירועים אלו על ביצוע העבירות מושא ערעור זה. המערער הדגיש מספר פעמים כי הניצול המיני שחווה היה מסוג מין אוראלי והוא העתיק את המעשים שבוצעו בו וביצע אותם במתלוננת. אין בידינו לקבל טענה זו ממספר סיבות. ראשית, בית המשפט המחוזי קבע כי הניצול המיני שחווה המערער בצעירותו לא הוכח מעולם בבית המשפט. שנית, לא ניתן לטעון כי בית המשפט המחוזי התעלם מקיומה של נסיבה זו במסגרת קביעת העונש. בית המשפט שקל נסיבה זו בכובד ראש, וקבע כי יש לזקוף אותה לזכותו של המערער אך לייחס לה משקל נמוך (פס' 155 לגזר דינו של בית המשפט המחוזי). שלישית, אין בידינו לקבל את הטענה כי מדובר בשעתוק של המעשים שבוצעו במערער. בעוד שאין טענה כי ניצול המיני היה כרוך בכפייה פיזית או באלימות שבוצעה כלפיו, מעשיו כלפי המתלוננת לוו באלימות קשה תוך שימוש בסכין שהפחיד והרתיע אותה.

19. יתרה מזאת, איננו רואים מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי נוכח מידת מסוכנותו של המערער הנלמדת מחומרת מעשיו, מהאחריות החלקית שנטל למעשיו ומחוסר התאמתו, בעת הנוכחית, לאפיק טיפול שיקומי לעברייני מין. בולטת במיוחד העובדה שרמת מסוכנותו של המערער, הנלמדת מהערכות המסוכנות, סווגה תחילה כבינונית, ובתום ההליך האבחוני שבוצע לקראת הדיון שלפנינו, עלתה לרמה בינונית-גבוהה. המרכז להערכת מסוכנות נימק את העלייה במידת מסוכנותו של המערער בכך שבהערכה הראשונה שבוצעה לא עמדו בפניו כל הנתונים הנדרשים. נדמה כי יש לייחס משקל משמעותי להערכת המסוכנות העדכנית שכן היא כוללת התייחסות לתהליכי טיפול שעבר המערער עד כה, ומאפשרת פרספקטיבה רחבה לגבי אפשרותו לעבור תהליך שיקומי מוצלח. אנו סבורים, כי השינוי לרעה שחל בהערכת מסוכנותו של המערער הינו שיקול כבד משקל התומך בדחייתו של ערעור זה. ניתן לשער כי אילו הייתה מוגשת לערכאה הדיונית הערכת המסוכנות המונחת כעת לפנינו, עונשו של המערער היה חמור אף יותר.

20. איננו רואים מקום להתערב אף בגובה הפיצוי למתלוננת שנגזר על המערער. גם בעניין זה מצאנו, כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי איננו חורג מהמדיניות המקובלת בקביעת פיצויים בעבירות מין דומות בסוגן ובחומרתן לעבירות שביצע המערער (ראו למשל: ע"פ 5084/12 שקורי נ' מדינת ישראל (15.9.2013)). זאת ועוד, הלכה היא כי יכולותיו הכלכליות של העבריין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי, ואין בהיעדר יכולת כלכלית כדי להצדיק התערבות בשיעור הפיצוי שנקבע על ידי הערכאה הדיונית (ראו דבריי לאחרונה בע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 103 (30.7.2015) (להלן: עניין עיסא); ע"פ 4519/11 שיחרזיב נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (4.5.2015); ע"פ 329/13 סגונדו לוי ורגס נ' מדינת ישראל (9.3.2014)). יודגש, כי רכיב הפיצוי הכספי הוא רכיב עונשי הנגזר בנוסף לרכיבי העונש האחרים, ותכליתו הענקת מזור לנפגע העבירה ולמשפחתו (וראו: עניין עיסא, פסקה 103; ע"פ 4186/13 ע'נאים נ' מדינת ישראל, פסקה נו (13.4.2015)). על כן, אין בידינו לקבל את טענות המערער בנוגע ליכולותיו הכלכליות, זאת במיוחד מקום בו סכום הפיצוי שנפסק הוא סביר בהתחשב בנסיבות. לפני המערער עומדת האפשרות לפנות למרכז לגביית קנסות בבקשה לפריסת הפיצוי לתשלומים.

20. נוכח כל האמור, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ' באב התשע"ה (5.8.2015).

שופט

שופט

שופט
